

A cowboy wearing a red shirt and a white hat is riding a dark horse away from the viewer across a vast, orange-hued desert landscape. The sky is dark blue with many stars. In the background, there are large, reddish-brown rock formations. The title of the book is written in large, white, serif capital letters across the upper half of the image.

SMRT PŘIJE S ÚSVITEM

AL
press

edice
KIO KAN

Louis L'Amour

Copyright © 1972 by Louis L' Amour
This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Ondřej Duha, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Callaghan
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-830-0

Všem,
kdo cestují po cestách pouští.
Kdekoliv a kdykoliv.

KAPITOLA 1

Za skalami Mohavské pouště číhali na obloze supové. Každý si byl jist svou kořistí.

Ti čtyři muži leželi na plošině a slunce stálo vysoko. Uplynuly už dva dny bez vody, čtyři bez jídla a zbývalo jim jen několik posledních nábojů.

Před nimi se tyčil vrchol, který považovali za Orlí horu; byla-li to opravdu ona, nacházela se nahoře v průrvě napravo jáma s vodou. Nemohli si tím být jisti, ale věřili tomu, jako umírající člověk věří v boha.

Tři dny už na tu vodu mysleli, toužili po ní, objevovala se v jejich divokých snech. Kterýkoliv z nich by vyměnil nejkrásnější ženu pod sluncem za jediný doušek vody, třeba poloslané, páchnoucí sírou, jakékoliv.

Hlídka začala jako pokaždé; v tomto případě se jí zúčastnilo šest prostých vojáků a jeden důstojník. Ten důstojník byl hrdý, čestný a slušný mladík poprvé pověřený velením hlídce vyslané na nepřátelské území, kde celé dny a noci nespatřili jediného nepřítele.

Velitel vybral místo k rozbití tábora, a když se mu ho delawarský zvěd snažil rozmluvit, měl poručík pocit, že nesmí dovolit, aby bylo jeho rozhodnutí zpochybňováno. Indiánský zvěd ho ujišťoval, že o několik mil dál se na-

chází jáma s vodou a obhajitelná pozice. Mladý poručík zaváhal, ale pak rozhodl zůstat, kde byli.

Uložili se na rovnou zem, do měkkého písku. Muži byli unavení a spali dobře. Callaghen měl stát na hlídce prvních několik hodin a pak ho měl vystřídat voják Baldwin.

Noc byla velmi jasná a v poušti bylo jako pokaždé chladno, skoro zima. Horko dne zmizelo se sluncem, protože skály a písek nezadržují teplo, ale rychle ho vyzáří do noci.

Callaghen byl ve střehu. Jako zkušený voják neměl z té noci dobrý pocit a už nějakou dobu sledoval zvěda.

Ten východní indián pocházel z kmene Delaware stejně jako mnoho skvělých stopařů a válečníků. Kmen byl však vyhnán ze svého území a jeho příslušníci se rozptýlili po celém Západě. Indián se zdál být neklidný, stále se rozhlížel kolem a těkal pohledem.

Útok přišel za rozbřesku. Nepřátelé jim odehnali koně, jednoho muže zabili a dalšího zranili.

Přestože čerstvě probuzení vojáci vypálili několik výstřelů, nezdálo se, že by někoho zasáhli. Indiáni zmizeli, stejně jako se objevili, rozplynuli se v písku jako duchové.

Následovalo naprosté peklo. Když vyšlo slunce, seřadil je poručík do průvodu po dvojicích a vyrazili. Poručík kráčet vedle Callaghena.

„No, dostali, co chtěli,“ poznamenal, „ale je dobře, že jsme se jich zbavili.“

„Jestli je to tak.“

„Vy si nemyslíte, že jsou pryč?“

„Ne, pane.“

„Tak proč neútočí?“

Callaghen pokrčil rameny. „Tak to oni nedělají, pane. Odněkud nás pozorují, aby zjistili, co uděláme. Znají tuhle

poušť. Na rozdíl od nás vědí, co je před námi. Mohou plánovat, ale naše reakce jsou závislé na okolnostech.“

„Jste vzdělaný muž,“ pochválil ho poručík.

„Možná. Nikdy jsem si nebyl jistý, co přesně ten termín znamená.“

Poručík na něho pohlédl, ale mlčel. Brodili se po kotníky v písku. Prach pokrýval jejich oblečení, obličej a ruce. Zraněný muž s nimi držel krok. Už mnoho let bojoval jako voják s indiány a bylo mu jasné, co by znamenalo opozdit se.

Žár byl nesnesitelný a na obloze ani jediný mráček. Napravo a nalevo, ale nijak blízko, se rozkládaly skalnaté hřebeny prosté vši vegetace. Občas se objevil shluk balvanů, trs pouštní trávy, skupinka kaktusů nebo hrubý šedý keř.

V poledne nařídil poručík krátkou zastávku. Snědli trochu sušeného hovězího a pár sucharů a lokli si vody.

„Pane poručíku? Smím promluvit?“

„Co je, Callaghene?“

„Před námi je dlouhý písečný úsek, otevřená krajina. Napravo od ní jsou nějaké skály. Navrhuju, abychom se ukryli, dokud nezapadne slunce. Věřím, že mají v plánu obklíčit nás na otevřeném prostranství, kde za ně jejich práci udělá slunce.“

Ten návrh poručíka zaujal. Jednu dobrou radu už ignoroval a doplatili na to. „Dobře,“ řekl. „Do západu slunce. V chladnu půjdeme rychleji a dojdeme dál.“

Ke skalám se přiblížili opatrně, ale dorazili v pořádku. Holé skály byly tmavě rudé a černé, propletené žilami křemene. Byl to samostatně stojící útvar, který by si jen těžko vybrali indiáni, již dávali přednost místům, kam nebo odkud se dalo dostat nepozorovaně.

Jakmile se muži ocitli ve stínu, posadili se, sundali si klobouky a opřeli hlavy. Poručík začal pít, ale pak uviděl, že ostatní nepijí. Neochotně odložil čturu, protože nechtěl, aby si mysleli, že vydrží méně než oni.

Callaghen se rozhlížel po okolní krajině, ale na písku nebylo nic vidět. Delawarský zvěd se neslyšně zjevil vedle něho. „Poslechl tě,“ řekl. „Doufám, že to bude dělat i dál.“

„Víš, kde jsme?“

„Jestli je tohle Orlí hora, tak ano, a jsem si celkem jistý, že je.“

„Mluvíš dobře anglicky,“ řekl Callaghen.

„Pět let jsem chodil do dobré školy a dával jsem pozor. Dělal jsem zvěda v Texasu pod plukovníkem Sibleyem a poručíkem Robertem E. Leem.“

Dál nemluvili, protože měli sucho v ústech. Věděli, že jim brzo dojde voda v čutorách, a Orlí hora byla daleko na obzoru.

S prvním chladem vyrazili. Měkký písek občas ustoupil tvrdšímu povrchu, udusané štěrkové půdě poseté kameny.

Muži osvěžení odpočinkem a chladným vzduchem rychle pochodovali. Po hodině, kdy je obklopila tma, se někteří začali opožďovat. Poručík se zastavil. „Držte se pohromadě!“ řekl. Mluvil tiše, ale bylo ho dobře slyšet. „Držte se víc u sebe.“

Pak si udělali desetiminutovou přestávku. Objevily se hvězdy a vedly je při dalším pochodu.

„Mohavové jako jsou Apači,“ řekl delawarský zvěd. „Neradi bojují v noci. Komančové naopak dávají noci přednost.“

Utábořili se mezi skalními stěnami, které se kolem nich svíraly. Indiánský zvěd se pokusil najít vodu, ale žádnou neobjevil. Neklidně spali, dokud obloha nezešedla. Callaghen se probudil jako první, právě včas, aby zahlédl nezřetelnou postavu indiána přebíhající od jedné skály ke druhé.

Dotkl se poručíka. „Pane,“ řekl, „obkličují nás.“

Na obloze viselo posledních pár hvězd a bylo stále chladno. „Můžeme pochodovat,“ řekl poručík. „Tak dobře, chlapi, jdeme.“

Vyrazili a nikdo po nich nestřílel. Callaghen pohlédl k obzoru. Čekal je drsný den.

Jedna míle... dvě míle. Před nimi se rozkládala písečná pláň porostlá keři. Občas uviděli Jozuův strom natahující své podivně pokroucené větve jako paže.

Další míle... Každý yard, který urazili, byl jejich výhodou, ale Mohavové byli někde poblíž a bylo jim jasné, jak málo vody jim musí zbývat. Věděli také o zraněném vojákově.

Pevnost, pokud se tomu tak dalo říkat, se nacházela tři dny jízdy jihovýchodním směrem. Pěšky a za dobrých podmínek by jim cesta trvala čtyři až pět dní, ale bez dostatečných zásob vody se mohla protáhnout o další den – pokud vůbec dorazí do cíle.

Útok přišel zcela nečekaně ze skupinky nízkých skal, které nevypadaly, že by mohly poskytnout dostatečný úkryt.

První výstřel zasáhl poručíka do hrudi. Padl na kolena a vykašlával krev. Všichni muži automaticky poklekli a opětovali palbu.

Nikdo na ně však už nestřílel. Mohavové zmizeli.

„Zasáhli moji čutoru!“ řekl muž jménem Baldwin. „Zatraceně, provrtali ji skrz!“

„Moji škráblí,“ řekl delawarský zvěd. „Myslím, že přesně to chtěli.“

Callaghen podržel čutoru u poručíkových rtů, ale on ji odstrčil. „Budete to potřebovat, Callaghene. Teď máte velení.“

Podal zvědovi ruku. „Omlouvám se. Zmýlil jsem se, měl jsem vás poslechnout.“

Callaghen se pomalu rozhlédl kolem, studoval terén. Nemohl pro poručíka nic udělat. I kdyby byli v pevnosti, zemřel by. Poznal to podle barvy krve a pěny na rtech. Kulka velké ráže vnikla do těla pod levou paží, provrtala plíce

a přetřela nějakou tepnu. Věděl, že poručík zemře, a poručík to věděl také. Skonal rychle.

Delawarský zvěd se doplazil vedle Callaghena. „Myslím, že jsou pryč. Chystají se nás všechny zabít, ale nechtějí ztratit ani jednoho svého muže.“

„Máme čtyři čutory na pět chlapů. Nejvíc ze všeho potřebujeme vodu.“

Odvalili tělo svého důstojníka do prolákliny a zaházeli ho pískem. Callaghen si uložil do paměti okolní orientační body a šli dál. Nezazněl jediný výstřel, neobjevil se žádný indián.

Callaghen měl teď poručíkovu pistoli a dvaatřicet nábojů. Vzal si také jeho dokumenty, peníze a všechny cennosti. Musel je odevzdat v pevnosti, nejen proto, aby je dostali poručíkovi příbuzní, ale také aby je neukradli indiáni.

Nad horami se objevilo slunce a hned ucítili jeho žár. Callaghen odhadl vzdálenost k horám, k nimž měli namířeno. Byly daleko, příliš daleko...

Půda byla pro změnu pevná. Byly po ní poházené kameny velké jako pěst a rostly tam další keře, ale ne vyšší než po kolena.

Šel první, kráčel pravidelným, neuspěchaným tempem. V okolí nebyl žádný úkryt, ani pro ně, ani pro nepřátele.

Náhle uviděl nalevo dva jezdce. Poznal svého koně a tiše zaklel. Na druhé straně stáli další dva jezdci, kteří se nepokoušeli přiblížit. Nestříleli a drželi se daleko mimo doštel.

V deset hodin Callaghen muže zastavil. Byli uprostřed rozlehlé, otevřené pláně, ale div nepadali vyčerpáním.

Pohodil hlavou doprava. „Vidíte tamty skály?“ zeptal se. „Do poledne bychom se tam mohli dostat, najdeme tam stín a přečkáme největší vedro.“

Nikdo nepromluvil. Ve tvářích se jim zračila nezměrná únava. Croker, ten zraněný, se držel dobře. Callaghen

k němu došel. „Jen klid,“ řekl Croker, „až se tam dostanete, budu pořád s vámi.“

Po několika minutách jim Callaghen nařídil vstát a znovu vyrazit. Udržoval kurz, jako by chtěl skály minout, a pak, když byli ne víc než dvě stě yardů daleko, náhle obrátil své muže. „Utíkejte!“

Věděl, že jsou na pokraji zhroucení. Věděl také, že jestli Mohavové uhodnou jeho úmysly, dostanou se před ně. Mohl jen doufat, že je směrem jejich pochodu až do posledního okamžiku zmátl.

Ti čtyři muži se rozběhli, polomrtví vedrem, vyčerpáním a žízni, a běželi dobře. Každý z nich věděl, že je v sázce jeho život.

Práskly výstřely, jeden muž se zapotácel, ještě kus běžel a pak upadl. Delawarský zvěd se chtěl zastavit, ale Callaghen na něho mávl, ať běží dál. „Do skal!“ zavelel.

Klesl na jedno koleno, namířil na jezdce a vystřelil. Indián ostře přitáhl uzdu, obrátil koně a ukryl se za jeho bok. Ostatní se vzdálili a Callaghen došel k padlému muži. Byl to Baldwin a byl mrtvý.

Callaghen si vzal jeho municí, pušku a skoro prázdnou čutoru, napřímil se a vyrazil. Ostatní právě doběhli ke skalám, kde se mohli ukrýt.

Našli trochu stínu. Zvěd přešel na opačnou stranu a zaujal pozici v polostínu, odkud měl dobrý výhled. Callaghen si také našel dobré palebné postavení.

Callaghenovi stékal po tváři pot. Překvapilo ho, že ve vyprahlém těle zbývá tolik tekutin, protože měl rozpraskané rty a oči ho pálily od slunce. Dal si do úst oblázky, ale moc slin se mu v nich neobjevilo.

Jednoho po druhém si prohlédl odpočívající muže. To, že se dostali tak daleko, byl zázrak, ale i tak museli pokračovat v cestě. Pokud byla u Orlí hory voda, jak delawarský zvěd věřil, zdrží se tam, občerství se a zase vyrazí.

Callaghen věděl něco, co, jak doufal, indiáni nevěděli: že jim nikdo nepříjde na pomoc. Žádní další vojáci je nehledali a v celé pustině Mohavské pouště nebyl nikdo, od koho by se mohli dočkat pomoci.

V táboře Cady, odkud vyjeli na hlídku, při které se měli seznámit s krajinou, ne se však utkat s nepřáteli, zbyl jen kapitán a čtyři vojáci.

Měli však něco, co Callaghenovi a jeho přeživším spolubojovníkům chybělo. Měli vodu – spoustu vody.

KAPITOLA 2

Callaghan posoudil jejich šance a nijak ho nepotěšily. Jeho muži byli zjevně dehydrovaní, někteří v horším stavu než ostatní. Dobře ty příznaky znal.

Žádný z mužů si nestěžoval; na to už neměli sílu. Podle jejich zarudlé kůže, těžkého dechu a ospalosti dokázal posoudit stupeň jejich vyčerpání. Walsh si mnul paže a nohy a Callaghan několikrát zahlédl, jak potřásl hlavou. Brnění v údech, závrať a problémy s dýcháním naznačovaly, že je na tom hůř než ten zraněný muž. Po těchto příznacích bude následovat delirium, oteklý jazyk a částečná hluchota.

Kdyby příští den našli vodu... Walsh vyprázdnil svou čturu a udělal pohyb, jako by ji chtěl zahodit.

„Nedělej to, Walsh,“ řekl Callaghan. „Jestli se zítra dostaneme k vodě, budeme ji potřebovat.“

Walsh zamrkal, pak pokrčil rameny, ale láhev si nechal.

Byl to dlouhý, pomalý den. Minuty se vlekly jako hodiny a muži většinou nehybně leželi, ale jednou za čas se některý z nich přesunul do stínu dost velkého jen pro jednoho, takže se museli střídat. Občas se od skály kousek od nich odrazila kulka, jak jim Mohavové dávali vědět, že jsou poblíž a čekají.

Po západu slunce je Callaghen zvedl. Walshovi museli pomoct na nohy. Croker stál a čekal s puškou v podpaží. Rysy měl ztrhané, ale v jeho tváři se zračilo chladné odhodlání.

„Nedělej si se mnou starosti, Irčane,“ řekl ponuře. „Až se tam dostanete, budu s vámi.“

„Spoléhám na tebe.“

Vyrazili s menšími rozestupy. Ve slábnoucím světle ský-tali špatný terč a indiáni nestříleli.

Callaghen pohlédl na horský vrchol před nimi a zamířil k němu. Ve srovnání s jinými horami nebyla tahle nic moc, ale byl to jejich maják, jejich naděje. Walsh jednou zakopl a upadl, ale zvedl se bez pomoci.

Po hodině se zastavili. Nacházeli se v otevřené krajině, okolo nich nic nebylo, a terén před nimi byl snad ještě plošší a prázdnější.

Jak šli dál, skály se začaly znovu přibližovat a z krajiny se stávala mělká pánev s rozpáleným dnem, na kterém musela při náhlých deštích stát voda. Na okraji prohlubně rostlo několik pouštních rostlin, které neskýtaly žádný pořádný úkryt, ale díky nim a občasným keřům budou aspoň tvořit menší terč.

Delawarský zvěd se zapotácel a skoro upadl, ale opřel se pažbou pušky o písek. Chvilku tak stál a kýval se ze strany na stranu.

„Jak daleko to odhaduješ?“ zeptal se ho Callaghen.

„K té hoře? Myslím, že tak míli. K vodě o něco dál.“

Opět si odpočinuli a někteří z nich usnuli. Callaghen ne. Mohavové byli nedaleko a o té vodě určitě věděli také. Napadne je, že k ní mají vojáci namířeno? Jestli ano, pokusí se je zastavit, než se k ní dostanou.

Callaghen zahnal otupělost a přinutil se zkoumat krajinu mezi nimi a horou. Každý krok, který se jim odtud podaří, bude vítězství; a bezpečí, aspoň pro tu chvíli, leželo tam, kde byla voda.

Orlí hora se tyčila před nimi. Pouští k ní vedlo dlouhé, mělké koryto, kterým za dešťů nejspíš tekla voda do pánve, kde se zastavili.

Kdy se mají obrátit doprava k jámě s vodou? Uvažoval o tom a náhle si uvědomil, že obloha už zešedla. Probudil muže a vyrazili dál.

Sto, dvě stě yardů kráčeli celkem svižně. Pak se Crokerovy nohy začaly chovat divně. Zapotácel se a jen tak tak, že neupadl. Walsh se však pádu neubráníl. Zvěd mu pomohl vstát a podpíral ho, dokud nenašel rovnováhu.

Dalších dvě stě yardů se muži plahočili, potáceli a občas upadli. Světla bylo dost, aby rozeznali stopy, ale Callaghen žádné neviděl... a poblíž vody stopy být měly.

Co když tam voda není? Co když vrchol před nimi není Orlí hora? Delawarský zvěd se v téhle krajině nenarodil a projel tudy jen jednou... mohl se zmýlit. A pokud tam voda nebyla, byli mrtví.

Walsh se opět svalil. Znovu mu pomohli vstát. Callaghen pohlédl na horu. Ve slabém světle se zdálo, že je to holá čedičová skála. Podíval se doprava.

„Dobře.“ Musel to zkusit dvakrát, než se mu to slovo podařilo vyslovit. „Tady odbočíme.“

Croker upadl, když se pokusil vystoupat do patnáct stop vysokého svahu. Vyhrabal se na nohy, tupě pohlédl na Callaghena a pak se vzpamatoval. „V pořádku, Irčane. Už jsem při smyslech.“

Walsh to zvládl a indiánský zvěd také. Teď byli na otevřené pláni. Do země kousek od nich se zaryla kulka a oni věděli, že boj začal. Padli na zem.

„Nestřílejte!“ nařídil jim Callaghan ostře. „Walshi a Crokere, vy můžete nabít. Dejte pozor, ať se vám do závěrů nedostane písek.“

Čekal. Ruce se mu třásly a viděl rozmazaně. Zřejmě měl k dehydrataci blíž, než si myslel.

Převalil v ústech suchý oblázek. Kůže na jeho rukou vy-
padala vrásčitá jako pokožka hodně starého muže.

Jeden z nepřátelských indiánů se pohnul a Callaghen vy-
pálil, aniž se podíval na pušku; díval se jenom na indiána.
Ten se zapotácel a upadl.

To je vylekalo. Indiáni byli chytrí – neviděli žádnou
výhodu ve vítězství zaplaceném životy vlastních bojov-
níků. Nechtěli ztrácet muže, aby získali území, nebo
z jiného důvodu, kterému se mohli vyhnout. Nebáli se
zemřít, ale věděli, že mrtvý bojovník žádného nepřítele
nezabije.

„Dostal jsi ho.“ Delawarský zvěd ta slova stěží vyslovil.
„Myslím, že je to náš první.“

Callaghen souhlasil. Myslel si, že zasáhl ještě jednoho,
možná ho škrábl. Nikdo nikdy ve skutečnosti nezabil to-
lik indiánů, kolik si myslel. Když přišla zpráva o indián-
ech zabitých v bitvě, bylo většinou potřeba vydělit číslo
dvěma.

Vyšlo slunce. V prohlubni mezi dvěma hřebeney se udě-
lalo nepředstavitelné vedro. Čekal a rozhlížel se po nepřá-
telích, kteří se nehodlali ukázat. Walsh se nehýbal.

Uplynula pomalá, dlouhá hodina a pak další. Cal-
laghen ležel na písku. Věděl, že by se měl pohnout, pro-
tože horko bylo tam dole příliš silné. Měl by se pohnout,
ale nemohl.

Jenže musel. Museli se pokusit dostat k vodě. „No
dobře,“ řekl nahlas, ale nikdo se nepohnul. „Vyrazíme,“
dodal, ale nedočkal se žádné reakce.

Sebral všechnu sílu, zvedl se na kolena a dloubl do indián-
ského zvěda. „Vstávej, sakra!“ vypravil ze sebe. „Vstávej!“

Indián vstal a potácel se na nohách. Potom pomohl vstát
Crockerovi a mezi nimi se vyhrabal na nohy i Walsh.

Callaghen stál zpřímá. Náhradní puška pověšená na rameni ho nesnesitelně tížila. S vlastní puškou v ruce se rozhlédl kolem.

Jenom skály a písek, písek a skály. Písek, bílý a růžový a špinavě šedý a nad ním zachmuřená skaliska. Otočil se doprava. „Pochodem v chod!“ zavelel, ale jeho slova ztlumilo vyschlé hrdlo. Pokusil se polknout a zjistil, že to nejde. Vyrazil, skoro upadl, ale kráčel dál.

Ostatní se potáceli za ním.

Náhle se objevil jezdec a pak další. Mohavové stahovali smyčku; mysleli si, že je už mají.

„Tak jo,“ zamumlal Callaghen. „Možná ne puškou, ale touhle pistolí –“

Muži za ním se zastavili, ale on se obrátil, zařadil se za ně a hnal je před sebou. Chraptivě u toho klel a mával puškou.

Mátlo ho, že stále nevidí žádné stopy. Stopy znamenaly vodu a jejich nepřítomnost naznačovala, že tam voda není... Ale *musela* tam být.

Upřel pohled před sebe a uviděl, že indiáni jsou už jen necelých dvě stě yardů daleko.

Plahočil se dál a držel muže pohromadě. Orlí hora byla teď nalevo od nich a stále žádné stopy. Zmateně se ohlédl za sebe a zjistil, že vidí rozmazaně.

Mezi ním a indiány se tetelil vzduch; dokonce i hora vypadala neskutečně, nehmotně. Walsh opět upadl a Callaghen se zastavil, zatímco ostatní ho zvedali. Čekal s puškou připravenou k výstřelu.

Znovu vyrazili.

Delawarský zvěd se k němu obrátil. „Vidíš? Je to mezi těmi mesquity, před námi.“

Za skalním výběžkem rostl shluk mesquitů, zelených a svěžích. Voda rozhodně nebyla daleko..., ale Mohavové se blížili.

„Budte připravení,“ řekl Callaghen. „Až vystřelím, střílejte taky, ale dejte mi trochu času znovu nabít.“ Pohlédl na ostatní. „Můžeš střílet?“ zeptal se Crokera.

„Vyzkoušej si mě,“ odpověděl zraněný zachmuřeně. Walsh na něho tupě zíral, ale sundal pušku z ramene. Možná nebyl schopný nic trefit, ale samotná střelba mohla pomoci indiány zastrašit.

Postupovali kupředu a Mohavové se blížili. Callaghen se opatrně zastavil, klekl si na jedno koleno na rozpálený písek a namířil pušku na nejbližšího indiána.

Muž stočil koně, skryl se za jeho opačným bokem a jel dál. „Pokračujte,“ řekl ostatním. „Zamířte k těm stromům.“

Nepředpokládal, že by indiáni věděli o té pistoli. Šetřil si ji v naději, že ji tasí, až budou dost blízko, a stihne zabít dva nebo tři, než ostatní ujedou.

Zdálo se, že pušku má jenom jeden indián. Ostatní se potřebovali dostat na dostřel luku a on někde slyšel, že taková zbraň je od šedesáti yardů neúčinná. A na takovou vzdálenost mohl pistolí dokázat, co zamýšlel.

Byli to odvážní muži – stateční, ale ne hloupí. Chtěli ho mrtvého, ale hlavně chtěli přežít. Měli z něho obavy, protože jednoho z nich zastřelil a dalšího zranil, alespoň lehce. Proto teď nestřílel, ale čekal, nechával je přemýšlet, co by mohl udělat.

Vojáci před ním přidali do kroku. Vstal a dohonil je. Jáma s vodou měla být v tom hájku, ale stále neviděl žádné stopy. Nebyly tam ani včely, skoro jisté znamení, že je voda nablízku.

S klidem posuzoval situaci. Příliš často mu hrozila smrt, než aby nevěděl, že žije v zapůjčeném čase. Pokud tam byla voda, napijí se, pokud ne, umřou. Neměli šanci jít dál, přinejmenším Walsh a možná ani Croker.

Pozorně se díval a byl přesvědčený, že indiánů není víc než osm nebo deset. Měli vodu a koně a byli ve své zemi,

kteřou museli už mnohokrát projet, takže byli ve výhodě. Nepotřebovali se vrátit do vzdálené pevnosti; nemuseli se hlásit svému nadřízenému důstojníkovi. Na koních byli rychlí a mohli dojet daleko pro vodu a vrátit se, zatímco vojáci se museli pohybovat pomalu a opatrně.

Někteří z Mohavů se opět přiblížili, ale vojáci postupovali dál. Náhle jeden indián vyrazil proti Callaghenovi, ten však zvedl pušku, a tak se bojovník otočil a odjel. Za ním zazněl jekot a další indián zaútočil.

„Nestřílejte!“ varoval je Callaghen. „Chtějí, abychom vyprázdnil pušky, aby se mohli dostat blíž a pobít nás.“

Zdržel se vzadu, aby mohl krýt postup ostatních. Crocker pomáhal Walshovi. Delawarský zvěd kráčel pozpátku s puškou připravenou k výstřelu a sledoval indiány.

Jeden po druhém vyráželi kupředu v krátkých útocích, pak se otáčeli a odjížděli. Zvedali se ze svých hrubých sedel a pohrdavě se plácali po zadnicích, aby vyprovokovali bílé vojáky ke střelbě. Náhle se indiáni na jedné straně začali přibližovat. Všechny oči se upřely na ně.

Všechny oči!

Callaghen si uvědomil, že právě to indiáni chtějí – aby se všichni dívali na ně a ostatní mohli proniknout blíž. Prudce se obrátil. Právě když to udělal, zaútočili. Nepadl na jedno koleno, vypálil rychle, skoro od boku.

Jeho první výstřel zasáhl útočícího indiána doprostřed hrudi a shodil ho z koně. V témže okamžiku upustil Callaghen pušku, tasil šestiraňák a vypálil, jednou, podruhé, potřetí!

Jednoho indiána kulka srazila ze sedla, druhý otočil koně a koupil kulku do ramene a do boku. Třetí byl zasažen do hlavy.

Ze zadu uslyšel výstřel, pak další a potom byla poušť prázdná, indiáni pryč, až na ty, kteří zůstali ležet mrtví na písku.

Callaghen vrátil pistoli do pouzdra, následoval ostatní a za chůze nabíjel pušku.

Croker na něho zíral. „Člověče, to byla střelba! Nikdy jsem nic takového neviděl!“

Prodrali se mesquity a uviděl holý pruh písku, jámu s popraskaným bahnem a bez vody.

Bez vody...

KAPITOLA 3

Callaghena se na okamžik zmocnilo zoufalství. „Crokere,“ řekl, „vrať se s puškou kousek zpátky. Mohavové o tomhle místě vědí a možná se budou chvíli držet zpátky, ale určitě se vrátí.“

„To si nemyslím,“ ozval se delawarský zvěd. „Řekl bych, že už měli dost velké ztráty a nebudou riskovat, že na ně zase začneš střílet.“

Callaghen se posadil a pečlivě nabil pistoli. Při tom uvažoval o jejich situaci. Tahle nádrž byla nejnižším místem v okolním terénu. Ležela na konci skalnatého hřebene, kde by se mohl vyskytnout pramen, obklopená stromy a svěžím porostem slané trávy. Byla to přírodní nádrž, v níž se zachycovala voda stékající z okolních skal.

„Ten mesquit svědčí o podzemní vodě. Stejně jako ta slaná tráva.“ Callaghen mluvil pomalu, protože měl opuchlý a neohebný jazyk a popraskané rty.

Delawarský zvěd na něho pohlédl kalnýma očima. Walsh ležel tiše na písku ve stínu porostu mesquitů, které se tyčily šest až sedm stop nad ním.

Callaghenovi se zdálo, že mu to moc dobře nemyslí, ale snažil se soustředit a vybavit si, co o té rostlině ví. Byla sice považována za jasný ukazatel vody, ale její kořeny mohly pronikat až padesát stop hluboko do země. Na druhou stranu kořeny slané trávy se stěží dostaly hlouběji než na deset stop a hladina podzemní vody na místě, kde slaná tráva rostla, byla často jen tři stopy pod povrchem.

Položil pušku, sundal z ramene tu druhou a sestoupil do jámy. Odhodil stranou kusy popraskaného bahna a začal hrabat. Zem na dně byla písčnatá a jílovitá a také hodně suchá – vyschlá jako bizoní lebka, která leží dvacet let na prérii.

Klečel a hrabal rukama. Nepřemýšlel o vyprahlé hlíně. Nepřemýšlel o pálení ledku, který se mu dostal do škrábanců na rukou; myslel jen na vodu dole.

Crocker k němu došel a tupě na něho zíral. „Marníš čas. Jsme už mrtví,“ řekl.

Callaghen ani nezvedl hlavu. „Vrať se ke svojí povinnosti,“ zachraptěl. „Rozhlížeš se po indiánech.“

„Jsou pryč.“

„Vrať se a hlídej!“

Crocker se nepohnul. „Nejsi můj důstojník. Nemáš tady velení.“

Callaghen se ztěžka narovnal a otočil. „Crokere, máš jedinou šanci přežít. Vrať se ke své práci, nebo tě zabiju.“

Crocker zaváhal, ale pak se obrátil a prošel stromy tam, odkud přišli. Callaghen si opět klekl.

Byl vysoký, měl široká ramena a dobře stavěnou figuru muže, který se obvykle pohyboval zlehka a s jistou ladností. V pevnosti byl trochu záhadou. Všichni věděli, že doba jeho služby brzy skončí. Když se přihlásil do armády, vzdal se svého domova v Bostonu. Dvakrát byl povýšen na seržanta a dvakrát degradován na vojína, pokaždé za rvačku. Ti, kteří s ním sloužili, ho znali jako drsného rváče, kterého bylo lepší nechat na pokoji.

Pil zřídka a málo, hodně četl a měl málo opravdových přátel, přestože byl docela přátelský. Uměl zacházet se všemi zbraněmi a dobře jezdil na koni.

Crocker, který s ním sloužil už přes rok, nikdy nezažil, že by dostal dopis. Byl opravdu sám. Mnoho mužů, kteří vstoupili do armády bojující s indiány, to udělalo proto, aby zmizeli... a mnoho z nich dezertovalo.

Callaghen kopal dál. Stopu, dvě stopy. Díra byla pořád suchá a on lapal po dechu. Žár, nedostatek vody a dlouhý pochod si vybraly svou daň, ale on neustával v práci. Nakonec přišel delawarský zvěd a odstrčil ho stranou. Od té chvíle se střídali.

Callaghen byl už čtyři stopy hluboko, když ucítil v hlíně vlhkost. Zahekal a začal hrabat ještě usilovněji. Písek byl čím dál vlhčí a nakonec ucítil tekoucí vodu. Zvěd přitiskl obličej k písku odhazovanému stranou, aby se jím ochladil.

Callaghen hrabal dál. Bylo to těžší, protože písek byl udusaný, ale on ho nabíral plné hrsti a vyhazoval je na rostoucí hromadu. Nakonec se posadil, svěsil ruce a díval se. Do jámy začala pomalu prosakovat voda.

Trochu jí nabral, dotkl se jí rty a nechal si několik kapek skanout na jazyk. Kapka nebo dvě mu stekly do krku a on cítil, jak se mu útroby šíří lahodný chlad.

Když se mu podařilo dostat do hrdla několik doušků, vzal pušku a šel k místu, kde seděl Crocker. „Vrať se tam na chvíli,“ řekl. „Je tam voda.“

Crocker na něho užasle vyvalil oči. Pak se vyhrabal na nohy a upadl. Pomalu vstal a prošel mezi stromy k jámě.

Callaghen se posadil a přejížděl pohledem po okolním terénu. Jejich postavení nebylo špatné, jediné nebezpečí hrozilo od skal za nimi. Tam však nezpozoroval žádný pohyb.

Dostanou se zpátky. Tím si už byl jistý. Nikdo z nich nebyl schopný dlouhého pochodu, ale s vodou to zvládnou;

pochyboval, že je Mohavové budou dál pronásledovat, až si naplní čtorty... pokud by se jejich počet zásadně nezvýšil.

Začal přemýšlet o trase, odhadoval vzdálenost, kterou budou muset urazit, a čas, který to zabere. Právě čas byl zásadní. S trochou štěstí najdou cestou další vodu, ale budou muset dlouho pochodovat bez jídla.

Skutečně se zdálo, že Mohavové odešli. Zkoumal krajinu před nimi. Věděl, že v pohoří Ibex na jihovýchodě je pramen. Snažil se vybavit si, co se dozvěděl z vyprávění indiánů, poutníků, lovců kožešin a občasných prospektorů, a došel k závěru, že pramen musí být dvanáct až patnáct mil daleko. Pro muže v jejich stavu to byla obtížná cesta, ale s vodou měli šanci se tam dostat.

Po chvíli se vrátil k jámě. Byla už zpola plná bahnitě vody a on se opatrně napil. Croker ležel na břiše, hlavu na paži, a spal. Delawarský zvěd seděl opřený o skálu, hlavu skloněnou. Walsh spal také.

„Dovedl jsi nás sem,“ řekl indián tiše. „Jsi dobrý chlap, Callaghene. Myslím, že jsi už někdy dřív byl důstojník.“

„Čeká nás dlouhá cesta,“ řekl Callaghen místo odpovědi. Dřepl si na paty na místo, odkud mohl pod stromy sledovat přístupovou cestu. „Znáš pramen v pohoří Ibex?“

„Slyšel jsem o něm, ale nebyl jsem tam.“

„Ujdeš dvanáct mil?“

„Myslím, že ano. S vodou se dostaneme tak daleko, jak budeš chtít.“ Zvedl hlavu. „Umíš to dobře se zbrání, Callaghene, a jsi dobrý velitel. Věděl jsi, že mesquite a slaná tráva znamenají vodu. Co ještě víš?“

„Že jsem unavený a je na tobě řada jít na hlídku.“

Zvěd vstal a protáhl se. Voda v jámě se pročišťovala, jak kal klesal na dno, a on se dvakrát zhluboka napil.

Vstal a utřel si ústa hřbetem ruky. „Myslím, že si poručík měl promluvit s tebou,“ řekl.

„Jak to myslíš?“

„Nevěděl jsi, že se všech vyptával na poušť? Byl to ještě mladík a chtěl se toho spoustu dozvědět.“

„V tom případě to byl chytrý mladík,“ řekl Callaghen. „Když člověk cestuje někam, kde ještě nebyl, měl by se toho dozvědět co nejvíc.“

Delawarský zvěd se usmál. „To ano, ale on nedostal odpověď na všechny svoje otázky.“

Indián odešel. Callaghen se napil vody a lehl si na písek. Blížila se noc. Pomyslel na své nohy. Potřeboval si je umýt, ale bál se zout si boty – mohly by mu otéct nohy a už by je neobul. Věděl, že má puchýře, a ostatní na tom museli být stejně.

Napadlo ho, co asi zvěd myslel otázkami, které poručík kladl. Bylo přirozené, že se muž, který byl v zemi nový, vyptával.

Když vyšly hvězdy a začal foukat chladný vítr, vyrazili do pouště. Vánek byl tak slabý, že by nepohnul jediným listem, a neslyšeli nic než své vlastní kroky v písku. Čutory měli plné.

Měli před sebou dlouhou noc. Callaghen nasadil pomalé tempo, kráčel tak, aby ho nebolely nohy a jako by měl ujít jenom pár mil. Po hodině se na deset minut zastavili.

Delawarský zvěd poodešel do pouště, kde seděl o samotě, a jakmile opět vyrazili, připojil se k nim a řekl: „Nemyslím si, že nás sledovali, ale to nic neznamená.“

Hory měli po pravé ruce, drsné, ostré skály tyčící se z písku pouště, ani přátelské ani nepřátelské, jen lhostejné.

Callaghen už ušel pěšky mnoho mil a spoustu jich ujel na koni nebo na velbloudu a dokázal docela dobře odhadnout vzdálenost. Za první hodinu urazili asi dvě a půl míle. Za druhou zvládnou totéž. Během třetí hodiny postoupí

jen asi o dvě míle, protože budou unavenější a budou muset překonat úzký hřeben.

Poručík je dovedl dál na sever, než si Callaghen původně myslel – až moc daleko na sever. Při chůzi začal Callaghen poprvé přemýšlet o tom mladém poručíkovi, náhle zmatený jeho nepochopitelným chováním.

Jeho zvědavost vyvolala poznámka delawarského indiána, ale teď nacházel čím dál víc podivností. Tolik věcí naznačovalo, že poručík byl na Západě a v poušti nový, a přesto se cestou zjevně řídil podle určitých orientačních bodů. Ty mu mohl popsat jeho velící důstojník, jenže ten byl v téhle zemi také nový.

Callaghen neznal rozkazy, které hlídka dostala. Její úkol znal jenom poručík a jeho nadřízený. Všichni muži se dozvěděli, že se mají seznámit s krajinou a poohlédnout se po mohavských indiánech.

To také udělali. Postupovali na sever, dál, než se zdálo být nutné vzhledem k tomu, že ty pouštní jednotky měly chránit kolony povozů a dostavníky projíždějící po cestě Government Road. Ale objevili indiány – nebo indiáni objevili je.

Teď byl poručík mrtvý, takže nikdo nevěděl přesně, co se snažil zjistit.

Callaghen si v duchu procházel otázky, které poručík položil, a přemítal, co mohly naznačovat. Jeden komentář, který Callaghenovi uvízl v hlavě, se týkal zlodějů koní, kteří potřebovali vodu a trávu pro svá stáda a měli problém je najít.

Cestou na sever minuli pohoří Owl's Head a krátce se zastavili u pramenů zvaných Owl Holes. Voda tam za moc nestála, ale na poručíkův rozkaz vyčistili jámu a nechali ji v dobrém stavu.

Za rozbřesku dorazili k prameni Ibex, pořádně se napili, doplnili čutory a našli stín k odpočinku. Den uply-

nul a za soumraku vyrazili na jih a nechali hory po pravé ruce. Když kráčeli něco přes hodinu, objevila se nezřetelná cesta, po která přešli nízké sedlo a pokračovali po západní straně hor.

Moc toho ještě neušli, ale Callaghen věděl, v jakém jsou muži stavu, a nařídil zastávku. Do soumraku se utábořili u pramenů na jižním konci hřebene. Potom pochodovali znovu na jih a opět urazili jen krátkou cestu – ne víc než deset mil k Cave Springs. Šli však do kopce a většinou po měkkém písku.

V Cave Springs si umyli nohy, odpočinuli si a přemýšleli o jídle.

„Jak daleko musíme ještě jít, než najdeme pomoc?“ chtěl vědět Croker. „Už toho mám plné zuby.“

„Čeká nás ještě pořádná štreka,“ odpověděl Callaghen. „Dvacet mil k Bitter Springs, a to bude naše první šance. Mohli bychom tam najít někoho, kdo se tam zastavil. A do tábora Cady je to ještě kus cesty.“

Croker zaklel a Walsh pohlédl na Callaghena a pak na svoje boty. „Asi bych tady měl zůstat,“ řekl. „Myslím, že to nezvládnou.“

„Ale zvládneš,“ ujistil ho Callaghen zvesela. „Už jsi toho ušel tolik, že by byla škoda to vzdát.“

Walsh se zatvářil zamyšleně, když viděl, jak se Croker podíval na Callaghena. Walsh dokázal dobře vycítit silné a slabé stránky ostatních. Sám zbabělý nijak nezavídal odvážným, i když je svým způsobem respektoval a bál se jich, protože byli ochotní dělat věci, k nimž by se neodhodlal.

V Crokerových očích bylo něco, co ho mátló, jakési zvláštní odhodlání, které vzbudilo jeho podezření. Croker neměl důvod Callaghena nenávidět a Walsh ho z toho ani nepodezíral, ale ten pohled by nepřehlédli ani méně vnímavý člověk, než byl on. A bylo tam ještě něco. Croker

jako by Callaghena odhadoval, měřil... a v tom pohledu byla chamtivost.

Walshe nenapadal žádný důvod, proč by to tak mělo být, ale náhle vycítil, že Callaghen nějak stojí mezi Crokerem a tím, co Croker chce.

Třetího dne krátce po půlnoci vstoupili ti čtyři do tábora Cady.

Stály tam jen mizerné chatrče z klád a křoví, ale byla tam voda, jídlo a možnost odpočinku.

„Vojín Callaghen?“ Hlas vojáka, který promluvil, zněl jako prásknutí biče. „Kapitán s vámi chce okamžitě mluvit.“ Obrátil se a ukázal. „Tamhle. Na konci té řady.“

KAPITOLA 4

Když Callaghen vstoupil, seděl kapitán Hill na táborové židli v tílku a šle mu visely z kalhot. Byl neoholený a vypadal unaveně.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane?“

„Co se tam stalo?“ zeptal se kapitán Hill.

Callaghenovo hlášení bylo stručné a přehledné. Hill poslouchal a zamyšleně si mnul bradu. Pak vstal a tiše zaklel.

Vzal si jednu mapu z několika opřených o bočnici svého lůžka. Rozložil ji na stole. „Můžete mi ukázat, kapitáne, kde přesně na vás zaútočili?“

„Ano, pane.“ Callaghen položil prst na jedno místo a ustoupil.

„Co tam Allison proboha pohledával? Nezmínil se o tom, Callaghene? Neřekl vám, proč jste jeli právě tam?“

„Ne, pane. Bylo mi řečeno, že se máme jenom seznámit s krajinou a podle známek na zemi se pokusit odhadnout, kdo se tam pohybuje... podle stop, pane.“

Hill se posadil. „Callaghene, jak dlouho už sloužíte v armádě?“

„Tři roky, pane.“

„Takže váš čas už skoro vypršel?“

„Ano, pane. Zbývá mi deset dní, pane.“

„Pokud vím, byl jste dvakrát seržantem. Co je přimělo vás degradovat?“

„Rvačky, pane.“

„Rvačky? Sakra, co si mysleli? Já bych spíš degradoval chlapa za to, že se nerve. Tak dobře, Callaghene, potřebuju pomoc. Povyšuju vás zpátky na seržanta.“

Náhle prudce vzhlédl. „Jste vzdělaný muž, Callaghene. Nebyl jste někdy důstojníkem?“

Callaghen krátce zaváhal. „Ano, pane. Několikrát.“

„A degradovali vás, protože jste se rval, předpokládám?“ nadhodil Hill sarkasticky.

„Ne, pane. Šel jsem jinam.“ Opět krátká pauza. „Jsem Ir, pane. Dneska to prakticky znamená, že jsem člověk bez vlasti. Ti z nás, kteří mají vojenský výcvik, bojují, kde je třeba.“

„Sloužil jste s Meagherem?“

„Ano, pane.“

„Dobře, dobře. Říkáte, že máte Allisonovy věci. Jděte do jeho ubikace, Callaghene, a zabalte je. Nesloužil pode mnou dost dlouho na to, abychom se poznali, ale počítám, že měl rodinu.“

Callaghen chvílku počkal. „Mohl bych se nejdřív vyspat, pane?“

„No jistě! Omlouvám se, Callaghene. Máte za sebou drsnou cestu. Podrobné hlášení budu chtít později. Když jste byl důstojník, počítám, že umíte napsat hlášení. Tak to prosím udělejte. Budu chtít vědět všechno o těch Mohavech, vodě, terénu... však víte.“

Callaghen vstal až v poledne. Na nohou měl puchýře, které si ošetřil, jak nejlépe uměl. Všude bylo ticho. V táboře bylo kromě kapitána Hilla jen osm mužů, a nejméně

tří nebyli po tom dlouhém pochodu stejně jako Callaghen schopni služby.

Oblékl se, oholil a šel do Allisonovy ubikace.

Vstoupil do hrubě zbudovaného přístřešku a zastavil se, vylekaný tím, co viděl. Někdo se tam dostal před ním, protože Allisonův vak byl otevřený a obsah vyházený na polní lůžko. Neznámý jeho věci důkladně prohledal a roztrhal i obálky dopisů.

Callaghen došel ke dveřím a zvedl plachtu, která sloužila jako dveře. Pečlivě si prohlédl zem venku, ale bylo tam příliš mnoho otisků, než aby se z nich dalo něco vyčíst. Mohl tam přijít kterýkoliv z mužů hledat peníze nebo cokoli cenného.

Šel vedle do kapitánovy ubikace, kde to nahlásil kapitánu Hillovi. Hill se tam vrátil s ním a rozhlédl se po Allisonově místnosti.

„Zloději! Jako bychom tady neměli dost problémů i bez zatracených darebáků z našich řad. Osm mužů, jak máme zjistit, který to byl?“

„Sedm, pane. Já sem přišel na váš rozkaz a neměl jsem důvod tohle udělat.“

Callaghen pečlivě posbíral věci, jež patřily poručíkovi. Allison byl pořádný, puntičkářský muž. Jeho uniformy byly nové, neobnošené. *Všechno* jeho oblečení bylo nové. To bylo neobvyklé u muže, který sloužil v armádě už dlouho.

Zmatený Callaghen si je znovu prohlédl. Byl si jistý, že aspoň jednu uniformu neměl nikdo na sobě. Nejméně v jednom páru bot nikdy nikdo nechodil. Nablýskaná kavaleristická šavle pověšená na hřebíku v koutě vypadala také nově.

Všechny věci jednu po druhé prohlédl a sepsal, a když skončil, posadil se na postel. Všechno, co poručík Allison vlastnil, bylo nové; a ať měl v plánu cokoli, nehodlal tady